

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404334288/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Dukke med, og Frahm havde foræret hende en anden til Velkomstgave. Midt imellem disse og omgivel af Vogn og Bærebør og Spade og Rive og Billedbøger sad Dorothea alvorligt optaget af at forklare alt for den nye Dukke. Af og til saa' hun hen paa de Voksne og smilte haldsaligt: de nikkede til hende, og hun nikkede henrykt igen. Frahm sagde, at hendes Ansigt lyste over dem og skænkede dem Fred.

Fredeligt var der ogsaa i Haven, der med sine høje Træer syntes godt genut. Huset laa paa en Sidevej til Valbygade, og man hørte ingen Støj hverken af Mennesker eller af Vogne.

»Her er stille og godt,« sagde Melitta.

Frahm svarede ikke: han nød Synet og Nærværelsen af det smukke uskyldige Barn, der havde sin Verden for sig selv, og af den smukke kloge Kvinde, der altid syntes at hvile i sig selv. Han derimod var altid urolig. Man kunde se paa ham, hvor nervøs han var og hvor uafbrudt hans Hjerne arbejdede: der gled ustandselige Trækninger over hans Ansigt, og han fór sig febrilsk med Hænderne i Haar og Skæg. Han var ikke smuk — et magert Munke-Ansigt med et tyndt rødligt Skæg. Kun havde han

udmærket smukke Hænder — en Kunstners Hænder. Han plejede leende at paastaa, at *det* paa et Menneske, hvormed man tjente sit Brød, altid var smukt. Han, der havde arvet Villaen, gode Kunstsager og lidt Penge efter sin Fader, tjente rigeligt, hvad han behøvede, ved at levere Tegninger til Porcellænsfabriker, Guldsmede og Kunstsnedkere. Hertil medbragte han en stor Stilkundskab, en legende og barok Fantasi og et medfødt Haandelav. Han arbejdede sjældent mere end én Maaned hvert Aar og erhvervede i dette Tidsrum alt hvad han havde nødt af Penge til hele Aarets Forbrug. I de resterende elleve Maaneder lod han sig ikke drive til mindste Beskæftigelse med *Haandværket* -- men sysselsatte sig udelukkende med sine Studier.

Han pegede paa Barnet og sagde:

»Saadan som hun lever, skulde man ogsaa leve.«

»Udenfor hele den øvrige Verden — det er ikke muligt. Og desuden« — tilføjede Melitta leende — »maatte man da have en Moder som mig til at sørge baade for Middagsmad og alt det andet.«